

oznanilo

Človekovo srce
načrtuje svojo pot,
a Gospod vodi
njegove korake.

Prg 16,9

4. postna nedelja

leto XIII / 2010-22
27. marec 2022

Lk 15,1–3.11–32

KDO JE OČETU BOLJ PRI SRCU?

Zgodba izgubljenega sina, enega izmed milijard, kar nas je na tej naši zemlji, je v vseh tej zgodovini krščanstva dajala novo upanje mnogim, ki niso bili nič slabši kot mi. Že Jezusovi poslušalci, ki so imeli ušesa svojega srca odprta za nauk Božjega usmiljenja, so zgodbo

pravilno razumeli. **V očetu, ki izgubljenega sina sprejme s solzami veselja, so spoznali nebeškega Očeta, Boga, o katerem je že v Stari zavezi zapisano: »Usmiljenja hočem in ne daritve ... Nočem smrti grešnika, ampak da se spreobrne in živi.« V izgubljenem sinu pa so prepoznali sami sebe. To so brž odkrili srečni cestinarji in grešniki,**

ki so bili srcu Božjega Zdravnika tako blizu prav zaradi svoje revščine in bolehnosti. Niso pa mogli tega dojeti farizeji in pismouki, ki so se tako samovšečno imeli za pravične, dobre in poštene. Bili so prepričani, da Božjega usmiljenja in odpuščanja ne potrebujejo, saj natanko izpolnjujejo vse Božje zapovedi. Te je Božji učitelj upodobil v starejšem sinu, ki je bil jezen zaradi očetove dobrote, izkazane mlajšemu bratu – klatežu! Tudi danes hodijo po svetu izgubljeni sinovi: med njimi sem jaz, si ti, smo kar vsi po vrsti. Po tem svetu pa hodijo tudi »starejši« sinovi – in tudi med njimi se bomo našli! To so tisti, ki z lahkoto obsojajo »grešnike« in nimajo zanje besedice razumevanja. Ponavadi so to zelo pobožni ljudje, kakor so bili v Jezusovem času farizeji in pismouki, manjka pa jim glavno: ljubezen, ki se kaže v razumevanju sočloveka in prizanesljivosti do njegovih napak. Tako imenovani pravični kristjani radi

nastopajo v vlogi javnih tožilcev. Boga žalimo, če na grešnike kličemo njegovo kazen, ne molimo pa za njihovo spreobrnjenje. In kateri sin je Očetu bolj pri srcu? **Gotovo mu je ljubši človek s skesanim srcem kot pa tisti, ki je v svoji pravičnosti ozkosrčen.** Vsi smo poklicani, da se po svojih najboljših močeh trudimo biti odprti in odpuščati; le tako bo dobri Oče tudi nas radostno sprejel v svoj objem.

Njegov oče je prišel ven in mu prigovarjal. On pa je očetu odgovoril: »Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi še nikoli nisi dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji. Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je z vlačugami potratil tvoje premoženje, si mu zaklal pitano tele.« On pa je rekel: »Otrok, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje. Vzradostiti in poveseliti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.« Lk 13,28–32

ODPUŠČANJE

Najdragocenejše darilo,
ki ga lahko pripravimo človeku,
je, da mu odpustimo.

Nobena obdaritev ni mogočnejša
od iskrenega odpuščanja.

Običajen dar človeških rok
zahteva sredstva in voljo,
da drugega razveselimo,
odpuščanje pa pripravljenost,
da izničimo krivdo bližnjega.

Hudo vračamo z dobrim,
čeprav je zahtevno.

Zadolženost preoblikujemo v nezadolženost.

Ponujamo bratsko in sestrsko ljubezen,
ki ni zaslužena, a gradi večnost.

Komur so namreč dolgovi odpuščeni, zadiha brez bremena.

Vrnjeno mu je dostojanstvo neoporečnega človeka.

Znova zmore v sebi vzpostaviti Božjo podobo.

Odpuščanje je torej dar,
ki razveseljuje in razbremenjuje po volji nebes.

Jezusova daritev na križu ne bi imela smisla,
ko ne bi služila odpuščanju grehov človeštva.

Šele Božje odpuščanje, čeprav do skrajnosti boleče, nas je moglo
oprati vseh grehov in nas potrditi v Božjem posinovljenju.

Tako je odpuščanje v svojem bistvu podaritev življenja.

Je želja, da bi padli človek, ki se je pregrešil zoper bližnjega,
našel v sebi mir in moč, da bi tudi sam zmožl odpuščati drugim.

Da bi pričal za žlahtnost
te edinstvene ponudbe.

Z odpuščanjem namreč rešujemo drugega
zemeljskih tegob.

Smo posredovalci nauka,
ki izhaja iz Božjega načrta,
iz pomena trajne resnice.

Hvaljen, Gospod,
Oče, ki si v nebesih,
ker si se v svojem
brezmejnem usmiljenju
sklonil nad človeško bedo
in nam podaril Jezusa,
svojega Sina, rojenega iz žene,
našega rešitelja in prijatelja,
brata in Odrešenika.

Hvala ti, dobri Oče, za dar življenja.
Čeprav na poti velikokrat zgrešimo,
daj, da nas pot vselej pripelje nazaj v Očetovo hišo,
kjer poln ljubezni pričakuješ izgubljene sinove,
da bi jih sprejel z objemom odpuščanja.
Zato velja tebi Oče večna hvala!
Tebi, večni Oče, ki si začetek brez začetka,
najvišja dobrina in večna svetloba,
s Sinom in Duhom čast in slava, hvala in zahvala vekomaj. Amen.

**Gospod je pravičen,
ljubi pravičnost,
iskreni bodo
gledali njegovo obličje.**

Ps 11,7

**Slovenski
pastoralni center / SPC**

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

**Ste se danes
že nasmejali?**

Gost pokliče natakarka: »Natakarka, knjigo pritožb bi prosil.«
»Zakaj pa? Naša restavracija je zelo znana po kakovosti.«
»Tukaj sem spoznal svojo ženo.«

Prodajalec v trgovini z živalmi na vprašanje stranke, če je pes, ki ga je izbrala, tudi zvest odvrne: »Pa še kako! Že petkrat sem ga prodaj, pa je še zmeraj prišel nazaj!«